

La constància que un paràsit vagi sempre a un mateix animal se'n diu "especificitat parasitària".

L'especificitat parasitària no solament va encaminada quan es tracta del mateix animal, sinó també en elegir el lloc on s'installa; per exemple, la tènica solium (cuc solitari de l'home), ho fa en el budell; l'equinococ (fase larvària de la tènica equinococ), al fetge, pulmó o melsa, també de l'home; el paràsit de la sífilis i febres palúdiques, a la sang, i la triquina espiralis s'incrusta a la carn.

N'hi ha d'altres que són paràsits sedentaris; són aquells que tota llur vida se la passen al mateix lloc y d'allí no es mouen, limitant llur paper a créixer, viure, reproduir-se i morir. Això passa al paràsit de la sarna (sarcotes escabier), puix que un cop ha arribat a la pell va penetrant molt obliquament, formant-se unes galeries, on s'installa i hi posa els ous.

Un altre tipus de paràsits que es caracteritzen per llur inestabilitat a un lloc determinat, fent el que en podríem dir excursions per dintre de l'organisme, són els coneguts axiuros vermicularis (cucs dels nens). En un altre lloc ja farem un estudi detallat de les característiques particulars de cada paràsit.

Una altra societat de paràsits és el comensalisme. Aquesta unió es caracteritza pel fet que viuen el paràsit (comensal) i l'hoste sense perjudicar-se. Així com el paràsit per a viure ha de malmetre l'altre ésser, el paràsit comensal actua sense perjudicar-lo; però el que passa és que d'aquest contracte, instintivament amigable, en surt malparat un tercer. Això passa entre cert gènere de peixos i les actínies.

L'actínia és un animal aquàtic de forma d'un got invertit, en la base del qual, en el centre, hi té la boca; embolcallant-la un grumoll de filaments anomenats tentacles, disposats en forma de pètals de margarida i estesos com a parany.

El mecanisme d'aquesta forma de parasitisme és el següent:

De sobte, un peixet que fuig de les escames d'un altre anomenat Trachichthys (peix comensal), quedant tots dos enredats en la xarxa estesa dels tentacles de l'actínia. La subjecció dels esmentats peixos és deguda al fet que en els tentacles de l'actínia hi ha

unes punxetes que com una agulla i xeringueta de donar injeccions injecta als peixos un suc irritant i tòxic que prové d'unes cèl·lules anomenades urticants, en què el peix queda encantat i després paralytitzat per intoxicació del seu sistema nerviós, menys el peix escometedor (comensal), que gaudeix d'una gran immunitat enfront al tòxic de l'actínia. En sentir ella el moviment dels esmentats peixos en els seus tentacles (el que els pescadors de canya en el seu argot diuen "que piquen") els arria cap a la seva boca

i tot seguit a la cavitat gàstrica, i, un cop tots dos a dintre, comença el fenomen del comensalisme. El peix petit mort, l'actínia comença a digerir-lo, i, quan la digestió arriba al punt que el peix comensal desitja, comença a menjar-se'l, i l'actínia, que és la que ha fet el treball, acaba de pair allò que el peix comensal no ha volgut. Aleshores l'actínia torna a estendre els tentacles, sortint el peix ben tip dels seu estómac; mes el benefici que el peix comensal treu de l'actínia no acaba aquí, sinó que gaudeix de la seva protecció, traduint-se aquesta per les punxes urticants de l'actínia que com a baionetes expectants posen a rotlle tota la serie d'enemics que l'actínia i el peix poden tenir.

Si ens traslladem a esferes més superiors veurem també que hi ha infusoris comensals que viuen en els païdors dels rumiants i a l'intestí dels cavalls. Aquests paràsits són uns infusoris anomenats oligotrics, que estan rodejats d'una serie de pestanyes. Llur alimentació consisteix en la cellulosa, que és la part primordial dels vegetals, transformant-la en sucre, aprofitant-lo l'estómac dels animals esmentats. Això més que un comensalisme és una simbiosi.

Qué és la simbiosi? Amb la simbiosi cap d'ells en surt perjudicat; tots dos surten beneficiats de llur unió.

Un exemple ben curiós de simbiosi ens el proporciona la unió d'un crustaci del gènere Paganus amb les ja conegudes actínies. L'esmentat crustaci és un cranc que no té tot el seu cos ben cobert, essent l'esquena el punt vulnerable, que és carn al descobert, constituint, per tant, un perill per a la seva vida.

Per a evitar dit perill, el cranc cerca algú "que li guardi les espatlles", i l'encarregat